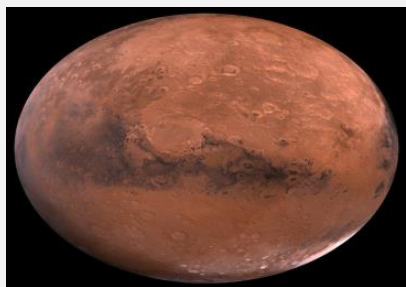

مریخ جای ما نیست!

چند سالی است که از پیشنهاد "برنامه مارس وان" یا سفر بی بازگشت به مریخ از طرف یک شرکت هلندی به همین نام می‌گذرد و عده بسیاری از جمله از ایران داوطلب این سفر شده‌اند بدون آنکه مطالعه و درک عمیقی درباره آن داشته باشند.

چند سالی است که از پیشنهاد "برنامه مارس وان" یا سفر بی بازگشت به مریخ از طرف یک شرکت هلندی به همین نام می‌گذرد و عده بسیاری از جمله از ایران داوطلب این سفر شده‌اند بدون آنکه مطالعه و درک عمیقی درباره آن داشته باشند.

به گزارش ایسنا، این که شرایط مریخ نسبت به دیگر سیارات ظاهراً بهتر است و ما توانایی ساخت سامانه‌های فضایی برای سفر به مریخ را داریم دلیل کافی برای انجام سفر یک‌سویه به مریخ نیست. حتی اینکه برخی معتقدند با ساخت سازه‌های نفوذناپذیر و ایجاد جو، گرم نگه داشتن محیط، بتوانیم مریخ را "زمینی سازی" و قابل سکونت کنیم، بیشتر یک نظریه‌رویایی است تا واقع‌گرایی.

این گروه بطور مثال می‌گویند می‌توانیم در سازه‌های زیستی غیرقابل نفوذ، گلخانه‌هایی برای پرورش گیاهان بسازیم و خوراک مان را تامین کنیم. اما ما هنوز بطور دقیق نمی‌دانیم آیا خاک مریخ توانایی لازم برای رشد گیاهان را دارد یا خیر. در پاسخ به سوالاتی مانند تامین اکسیژن، محافظت از پرتوهای خورشید و شهاب‌ها، تامین انرژی و برق و غیره راه حل‌هایی ارائه می‌دهند اما سوالات زیادی است که بدون جواب است. بطور مثال آیا گرانش ۳۸ درصدی مریخ نسبت به زمین در دراز مدت چه مشکلی برای بدن انسان بوجود می‌آورد؟ چگونه می‌توان آب مصرفی را از منابع احتمالی آب‌های مریخ تامین کرد؟ سکونت گاه‌ها از چه ویژگی‌هایی باید برخوردار باشند و چگونه می‌توان این سکونت گاه‌ها را در آنجا ساخت؟ زیرا فشار جوی مریخ ۶ میلی بار است و باید درست مثل ایستگاه‌ها و سفینه‌های فضایی توان ماندگاری در جو و فشار کم آن را داشته و از هم نپاشند. این زیستگاه‌ها همچنین باید در برابر باد و طوفان‌های سطح مریخ، پدیده‌های خورشیدی و عوامل خطرناک کیهانی مقاوم باشند.

حتی اگر تمام این مشکلات فنی حل شوند باز هم انسان با ویژگی‌هایی که دارد برای زندگی دائمی در مریخ، توانایی لازم را نخواهد داشت. در نظر بگیرید سفری یک‌ساله در سفینه‌ای بسیار مجهز را آغاز کنید و حتی تعدادی از دوستان و اعضای خانواده و آشنایان هم شما را همراهی می‌کنند؛ در این سفر یک‌ساله که در مسیر خطرهای زیادی مانند برخورد شهاب سنگ‌ها، اشعه‌های خطرناک کیهانی، خراب شدن یک یا چند دستگاه سفینه، هم شما را تهدید کند ضمناً شما حق نداشته باشید توقف کنید یا از سفینه خارج شوید. در کل این یک سال، به جای رفتن به حمام و ایستادن زیر دوش، مجبور باشید با دستمال مرطوب خودتان را تمیز کنید، غذا خوردن و نوشیدن آب و حتی خوابیدن تان به راحتی ممکن نباشد، روزانه مجبور باشید برای از دست ندادن توان بدنی مرتباً چند ساعت ورزش کنید و... تا به مریخ برسید. حتی فرض کنید که سفینه شما درست در نقطه پیش‌بینی شده سالم و آرام فرود بیاید و شما بعد از این سفر سراسر عذاب به "استراحت گاه" مریخی خودتان برسید. در آنجا چه چیز در انتظار شما خواهد بود؟ سکونتگاهی با مساحت محدود و منظره بیابانی که از پشت پنجره ضخیم و کوچک خواهید دید. بیابانی که تا چشم کار می‌کند از خاک سرخ پوشیده شده است بدون هیچ چشم اندازی از جنگل و دریا و پرندگان با آسمانی سرخ و بدون ابر. برای بیرون رفتن باید لباس دست و پاگیر و سنگین و خسته‌کننده فضایی بپوشید. خروج هم در هر زمانی که شما دلتان برای گردش تنگ شد ممکن نیست و محدودیت دارد. تازه وقتی هم که از زیستگاه خارج شوید کجا می‌خواهید بروید؟ در آنجا از پارک و سینما و دیگر تفریگاه‌های زمینی خبری نیست. کارشناسان معتقدند با توجه به تجربیات به دست آمده در گروه‌های تحقیقاتی اعزامی به قطب جنوب و یا ایستگاه‌های فضایی، در صورت اقامت طولانی و یا دائمی، جنون و درگیری بین افراد، حتمی خواهد بود.

خلاصه آن که ما انسان‌ها عادت کرده ایم در همین سیاره، حتی با مشکلات زیست محیطی اش و در کنار هم، حتی با مشکلات موجود در روابط اجتماعی مان زندگی کنیم و زیستن در هیچ سیاره دیگری برای انسان قابل تصور نیست. در زمان سفر فضانورد الکساندر لازوتکین به ایران، در جلسه گفتگویی عمومی، فردی با این استدلال که زمین در حال تخریب است و بشر باید برای بعد از زمین زیستگاه مناسبی بیابد، لازوتکین جواب بسیار زیبایی داد و گفت به جای این که بنشینیم و برای حل صدها مشکل زیستی در مریخ فکر کنیم، بیا باید سعی مان را در راه جلوگیری از تخریب زمین به کار بگیریم و از این هدیه ای که خداوند به ارزانی در اختیارمان گذاشته محافظت کنیم.

انتهای پیام